

Користін Олександр Євгенійович,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України,
головний науковий співробітник ДНДІ МВС України,
м. Київ, Україна,
ORCID ID 0000-0001-9056-5475

Кардашевський Юрій Романович,
доктор філософії у галузі права, докторант Одеського державного
університету внутрішніх справ, м. Одеса, Україна,
ORCID ID 0009-0009-8940-6384

ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ФІЛОСОФІЇ ІЛР У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

У статті акцентовано увагу на сучасних питаннях реформування правоохоронної діяльності на основі впровадження нової моделі Intelligence-led Policing (ILP) – поліцейська діяльність, керована аналітичною розвідкою. Описано процеси становлення ІЛР у Великій Британії, які супроводжувалися розробленням і законодавчим закріпленням Національної розвідувальної моделі (National Intelligence Model – NIM). Зазначено, що NIM є прямим еволюційним продуктом і концептуальним відображенням ІЛР. Водночас зародком ІЛР була Кентська поліцейська модель (КРМ), яку запроваджено у 1993 році як відхід від традиційних методів поліцейської діяльності. Однак Кентська модель не включала стратегічного елементу та майже повністю зосереджувалася на чотирьох видах злочинів: пограбування, автозлочинність, крадіжки зі зломом і наркотики.

Ключові слова: поліцейська діяльність, аналітична розвідка, поліцейська діяльність, керована аналітичною розвідкою, ІЛР, Національна розвідувальна модель, NIM.

Важливими акцентами імплементації моделі правоохоронної діяльності, керованої аналітичною розвідкою (Intelligence-led Policing – ІЛР), є розуміння її не лише як певної процедури аналітичного процесу [1; 2], а системне та комплексне сприйняття її як нової філософії правоохоронного менеджменту, що об'єктивно займатиме важливе місце у реформуванні правоохоронної діяльності в Україні [3; 4]. У Великій Британії процес розбудови ІЛР супроводжувався розробленням і законодавчим закріпленням Національної розвідувальної моделі (National Intelligence Model – NIM). Саме тому процеси успішної імплементації об'єктивно передбачають вивчення зарубіжного досвіду, зокрема Великої Британії, із урахуванням проблемних питань імплементації NIM, визначення усього комплексу завдань і пріоритетів щодо подальшого реформування правоохоронної системи.

Метою статті є огляд процесів становлення нової моделі поліцейської діяльності на основі впровадження Національної розвідувальної моделі (NIM) у Великій Британії й аналіз окремих організаційних і сутнісних складових.

Правоохоронна практика передбачає широке застосування різноманітних процесів протидії злочинності, ключовою ланкою яких є робота аналітиків правоохоронних органів, про що зазначають у своїх публікаціях зарубіжні вчені та фахівці, зокрема Коуп [5], Реткліфф [6], Хітон [7], Петерсон [8], Магуайр та Джон [9]. Водночас збір та використання розвідувальної інформації не є новою концепцією. У розвинених правоохоронних системах аналітична розвідка має свої специфічні особливості, розуміння яких і формує методологічні засади впровадження в Україні. У Великій Британії ІЛР модель реалізовувалась на основі законодавчого закріплення Національної розвідувальної моделі (National Intelligence Model – NIM).

Національна розвідувальна модель у Великій Британії, започаткована у 1999 році, розроблена на замовлення Асоціації керівників поліції (Association of Chief Police Officers – АСРО) [10, с.154] і сформульована в межах Національної служби кримінальної розвідки (National Criminal intelligence Service – NCIS). Її співавтори – відомі фахівці Флуд (Flood) і Гаспар (Gaspar) [11, с. 51], які були озброєні, по-перше, ідеєю ІЛР, а по-друге, досвідом вже наявної поліцейської моделі графства Кент (Kent Policing Model – КРМ). NIM стала результатом просування відповідної поліцейської практики, яку у поліції графства Кент відстоював начальник поліції Кенту Девід Філіпс, спочатку в АСРО, а потім у Міністерстві внутрішніх справ (Home Office) як систему забезпечення правопорядку на рівні центрального уряду.

Поштовхом до оновлення національного підходу в організації правопорядку у Великій Британії та появі NIM була попередня робота поліції у 1990-ті роки, зокрема щодо впровадження та вдосконалення проактивних методів боротьби зі злочинністю у відповідь на звіт Національної аудиторської комісії 1993 року: «Допомога в розслідуванні – ефективна боротьба зі злочинністю». Це привело до розширення використання аналітичної розвідки поліцією, включаючи створення Директорату розвідки (Specialist Operations directorate – SO11) у складі Metropolitan Police Service (MPS) [12], а також запуск проекту «Системи для розслідування і виявлення» (Systems for Investigation and Detection – SID) у 1991 році [13, с. 33]. У цілому це синхронізувалося з експериментами ІЛР в Кенті [14, с. 210], що привело до запровадження КРМ у 1993 році. Низка відомих коментаторів припускають, що повна поява ІЛР збіглася зі створенням NIM [15; 16], і це підтримується Ratcliffe [17, с. 4], який стверджує, що «концепція ІЛР закріплена в законодавстві, яке вимагало з усіх сил прийняти NIM у 2004 році». Це свідчить про те, що NIM є прямим еволюційним продуктом і концептуальним відображенням ІЛР.

Мінімальні стандарти моделі зміцнюють ключові сфери поліцейської діяльності, про що свідчить включення до її основних сфер «порушення громадського порядку» і «проблем громади» [18, с. 103]. Водночас «Настанови» NIM не передбачали жодних кваліфікаційних вимог або звільнень, а лише зазначали про необхідність застосування критеріїв у межах мінімальних стандартів [18, с. 101], включаючи придбання ключових активів і впровадження процесів для підтримки розслідування та прийняття рішень на основі аналітичної розвідки.

Концепція збору та використання аналітичної розвідки як допомоги в розслідуванні не є новою. Для детективів або слідчих достатньо усвідомленою є цінність розвідувального процесу, який пов'язується, наприклад, із агентурною роботою чи статистичними реєстрами, саме тому, хоча і не масово, підрозділи карного розшуку зберегли майже ексклюзивне право на «застосування кримінальної розвідки», яке Магуайр [19] описує як «володіння монополією на експертизу» в цій сфері. Однак ця елітна група не практикувала жодних систематичних записів або процесів збору і застосування аналітичної розвідки [20, с. 45]. Хоча з 1920-х років у відділах карного розшуку Metropolitan Police Service (MPS) велася картотека «місцевих злодіїв» [13, с. 27]. Процес збору, узагальнення та аналізу розвідувальної інформації, як правило, не був інституційно закріплений у звичайній (та уніфікованій) поліцейській діяльності. Поліцейська діяльність, керована аналітичною розвідкою, була розроблена парадигмою 1970-х років, яка, як видається, викликала суспільний резонанс серед поліцейського керівництва і з часом, завдяки вдосконаленню, принесла оперативні переваги [17]. Джон і Магуайр [14, с. 200] припускають, що Звіт Баумбера (Baumber Report) [21] започаткував концепцію (яка зараз добре відома в сучасній поліцейській діяльності), що збір та аналіз розвідувальних даних слід використовувати для створення повнішої картини злочинності та порушень громадського порядку, а також про необхідність взаємного інформування і поширення відповідної інформації.

До звіту Баумера [21] вираз «кримінальна розвідка» не мав формалізованого спільного бачення, стратегічної мети або робочого визначення в поліцейській спільноті Великої Британії [17]. Хоча, ще у 1960-х роках Сектор розвідки C5(2) Metropolitan Police Service (MPS) створив власний підрозділ спостереження, а разом із Сектором зв'язку (C9) з Лондоном і провінціями перетворився на C11 [13, с. 28], зосередившись на розвитку кримінальної розвідки та зборі відповідної інформації й даних.

Однак, першим завданням, яке поставив перед собою Баумбер, було визначення необхідності системи розвідки у поліції загалом [20, с. 98]. Досвід підготовки поліцейських у 1970-х роках підтримував саме у цьому сумнів, оскільки будь-яких завдань щодо збору даних або застосування аналітичної розвідки не було, а домінували проблеми кваліфікації правопорушень і повідомлень про злочини з лише обмеженими вказівками щодо розслідування. Флуд [11, с. 40] стверджував, що до звіту Баумбера більшість працівників були зайняті розслідуванням повідомлень про злочини: «розвідувальна діяльність у більшості поліцейських підрозділів мала виключно короткострокові оперативні цілі. Більше того, відсутність будь-яких засобів для формалізації вимог до аналітичної розвідки означала, що премія часто залежала від обсягу ..., а не його якості або релевантності ... не існувало узгодженої доктрини «intelligence»».

Намагаючись виправити те, що він назвав «безсистемним і суперечливим питанням», Баумбер рекомендував мінімальні стандарти для аналітичної розвідки щодо збору та управління даними [21, с. 26]. Звіт також рекомендував більш систематичне застосування кримінальної розвідки для всієї поліцейської служби, а також чітке розмежування між «інформацією» і корисною «аналітичною розвідкою». Баумбер запропонував консолідувати і переглянути тлумачення кримінальної розвідки, включивши до нього

оцінку даних, аналіз, контекстуалізацію й асоціацію для забезпечення оптимальної цінності [22], хоча і не розмежовуючи «види розвідки», тобто кримінальну розвідку, аналіз злочинності (злочину) тощо. Він також запропонував процес розвитку «intelligence» у межах «розвідувального циклу», і йому слід віддати належне як першому вищому керівнику поліції, який суттєво розширив визначення і застосування інформації та аналітичної розвідки.

У межах «розвідувального циклу» Баумбер запропонував такий алгоритм:

- *керівництво*: встановлюється мета та обсяг завдання;
- *збір*: збирається інформація, що має відношення до завдання;
- *упорядкування*: організовується матеріал у логічну та зручну для використання форму;
- *оцінювання*: враховується як достовірність, так і надійність зібраної інформації;
- *аналіз*: аналіз інформації для розробки висновків; виявлення інформаційних прогалин; і надання рекомендацій, що відповідають поставленому завданню;
- *поширення*: ефективна передача результатів аналізу на основі початкового завдання.

Незважаючи на те, що минуло чимало часу, Баумбера продовжують регулярно цитувати [14; 23] як стимулятора ІЛР зокрема і щодо визначення кримінальної розвідки: «кримінальна розвідка – це, можна сказати, кінцевий продукт процесу, часто складного, іноді фізичного, і завжди інтелектуального, отриманого з інформації, яка була зібрана, проаналізована та оцінена з метою запобігання злочинам або затримання злочинців» [21]. Тобто, кримінальна розвідка набула нових змістовних характеристик у контексті розвитку аналітичної складової.

Рекомендації Баумбера, хоча і заклали основу для сучасної ІЛР моделі, все ж привели до дуже обмеженого прогресу, незважаючи на позитивне висловлювання Сера Роберта Марка, що він був першим керівником, який упровадив стратегію ІЛР (у межах столичної поліції). Однак його відповідь була реакцією на брак ресурсів для увічнення традиційних методів роботи поліції: «відмова урядів, що змінювали один одного, надати поліції достатні ресурси для виконання своєї основної функції – запобігання злочинам» [24, с. 293].

Водночас, хоча 1970-ті роки стали офіційним періодом запровадження ІЛР, її розвиток і застосування не були одразу прийняті по всій Великій Британії; спочатку це інтерпретувалося як інформаційний інструмент для поліпшення «цільового патрулювання» [25]. Мало хто з рекомендацій Баумбера, або рекомендацій з наступних звітів Пірса [26], що стосувалися підрозділів кримінальної розвідки, були визнані або виконані [13], і це підтвердилося через десять років, коли у 1986 році АСРО доручила провести подальше дослідження Реткліффа, тодішньому помічнику шефа поліції Кембриджширу [6; 27].

За словами Реткліффа [6; 27], призначені працівники виявилися недостатньо підготовленими, а ті кілька розвідувальних підрозділів, що існували, були погано оснащеними і не мали чіткої спрямованості і мети. Він наголошував на необхідності координації збору розвідувальних даних і більш ефективного застосування аналітичних

продуктів для спрямування оперативної діяльності і розподілу ресурсів, стимулюючи таким чином ІЛР. Проте Грив [13] стверджує, що Реткліфф був не більш успішним, ніж Баумбер, у здійсненні значущих змін і наданні значних змін і значного поштовху до ІЛР у всій поліції. Слідом за Реткліффом кілька авторів і органів влади намагалися розвинути концепцію «аналітична розвідка понад усе» і створити єдину національну систему [28], і, мабуть, найвідомішою з них була Кентська поліцейська модель (КРМ), яка була запроваджена в 1993 році [11; 29].

Незалежно від мотивів або способу, наприкінці тисячоліття поліцейський і політичний клімат виявився налаштованим на «сингулярність духу часу», і зародком, якщо не серцем і душею, ІЛР стала Кентська поліцейська модель (КРМ), яку описують як «керований аналітичною розвідкою проактивний підхід до вирішення проблем, з першочерговим завданням – зниження рівня злочинності» [30, с. 1]. Девід Філліпс (David Phillips), головний констебль поліції графства Кент, за підтримки Брайана Флуда (Brian Flood), запровадив КРМ у 1993 році як відхід від традиційних методів поліцейської діяльності і застосування «цілісної системи поліцейської діяльності, керованої аналітичною розвідкою» [19, с. 455]. Філліпс стверджував, що збір та аналіз інформації про правопорушників та їхніх поплічників може забезпечити цільову правоохоронну діяльність, яка запобігатиме злочинній поведінці шляхом її руйнування [31]. КРМ була описана як «найбільш масштабна і впливова проактивна поліцейська ініціатива, керована аналітичною розвідкою, продемонстрована по всій материковій частині Великої Британії» [31]. Однак її успіх вимагає певних застережень, не в останню чергу тому, що Кентська модель не включала стратегічного елементу, а сама модель майже повністю зосереджувалася на чотирьох видах злочинів: пограбування, автозлочинність, крадіжки зі зломом і наркотики [20, с. 124]. Крім того, Емей та ін. [32, с. 33] припустили, що модель не змогла вплинути на загальний рівень злочинності. Однак навіть з урахуванням цих обмежень, локальне впровадження КРМ було амбітним, оскільки вважалося, що попередні спроби переходу до КРМ зазнали невдачі через поєднання культурного опору змінам і дефіциту тактичних ресурсів, необхідних для реагування на аналітичні продукти [20, с. 113–114].

КРМ вимагав «значного рівня структурної реорганізації для створення інтегрованих систем» [9]. Філліпс і Флуд постійно наполягали на прийнятті КРМ, демонструючи майже месіанське прагнення організувати перехід на цю модель і її впровадження. Спочатку поліцейські розвідувальні системи не були налаштовані на підтримку обміну розвідданими або на підтримку діяльності з вирішення проблем [33, с. 1–2], що вимагало організаційних і процедурних змін для забезпечення стійкої прихильності до КРМ [29]. Тим не менш, КРМ був пілотований протягом 12 місяців у Танеті (населення близько 120 000 осіб) у 1993 році, і після його впровадження було зафіксовано зниження рівня злочинності [32] у чотирьох ключових сферах зареєстрованої злочинності (автозлочинність, квартирні крадіжки, наркотики та пограбування).

Подальші незалежні дослідження [32] виявилися непереконливими щодо точних факторів, які вплинули на зменшення кількості зареєстрованих злочинів, хоча задоволеність громади зросла, а працівники поліції вітали ці зміни. Флуд також провів власне

дослідження [20, с. 121], розширивши свою вибірку в міру того, як модель поширювалася на всю поліцію. Загальні результати залишалися позитивними: управлінська інформація та показники ефективності свідчили про те, що деякі зареєстровані рівні злочинності знижувалися, хоча й непослідовно по всьому графству. Дослідження Флуда (внутрішнє і неопубліковане) показало, що критично важливі фактори успіху було важко визначити, зокрема, через те, що районні підрозділи використовували власну інтерпретацію моделі [30, с. 5] та різноманітні тактики у відповідь на зниження рівня злочинності та її попередження. Тим не менш, Філіпс був переконаний, що КРМ ефективно поєднує поліцейську діяльність, керовану аналітичною розвідкою, і проблемно-орієнтовану поліцейську діяльність та може розвиватися як національна поліцейська модель [29]. У цьому його підтримала Інспекція поліції Її Величності (НМІС), зазначивши, що модель «має значення, яке виходить далеко за межі Кента і поширюється на поліцейську службу на національному рівні» [30, с. 7]. Натхнені результатами, отриманими в Кенті, схваленням з боку НМІС і подальшим прийняттям АСРО, у 1998 році Національна служба кримінальної розвідки (NCIS) запропонувала Брайану Флуду посаду у відділі корпоративного розвитку. Саме там, працюючи із заступником генерального директора NCIS Роджером Гаспаром, КРМ був реінжинірингований і ребрендований для загального оприлюднення під назвою Національна розвідувальна модель (National Intelligence Model – NIM). Було видано «Блакитну книгу» у якості ефективного «посібника з керівництва» NIM, який розповсюдили серед усіх сил Англії та Уельсу в 1999 році.

Таким чином, упровадження та розвиток в Україні моделі правоохоронної діяльності, керованої аналітичною розвідкою (Intelligence-led Policing – ILP), передбачає, передусім, розуміння її не лише як певної процедури аналітичного процесу, а як системне та комплексне сприйняття нової філософії правоохоронного менеджменту. Вивчаючи зарубіжний досвід із урахуванням проблемних питань, визначенням усього комплексу завдань та пріоритетів щодо упровадження ILP, особливий акцент зроблено на процесах імплементації у Великій Британії.

Історична концепція розвідувального збору даних та використання аналітичної розвідки як допомоги в розслідуванні, спочатку була розглянута на основі рекомендацій Баумбера, а потім звітів і стимулів до ILP, зокрема Пірса і Реткліффа. Так, Реткліфф акцентував на описі циклу аналітичної розвідки та еволюції ILP як бізнес-моделі, а також управлінської філософії. З цих витоків було описано розвиток Кентської поліцейської моделі (КРМ) і її впровадження в 1993 році. Було зазначено, що основна увага фокусувалась на чотирьох типах злочинів: пограбування, автозлочинність, крадіжки зі зломом і наркотики, а також про відсутність у профілі КРМ стратегічного елементу. Огляд результатів щодо упровадження КРМ вказував на позитивні відгуки та його широке застосування.

Таким чином, у Великій Британії процес розбудови ILP, із урахуванням досвіду Кентської поліцейської моделі, супроводжувався розробленням і законодавчим закріпленням Національної розвідувальної моделі (National Intelligence Model – NIM).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Користін О.Є., Свиридюк Н.П. Оцінювання загроз у сфері економічної безпеки України. *Наука і правоохоронна*. 2022. № 2 (56). С. 176–183. DOI: [https://doi.org/10.36486/np.2022.2\(56\)](https://doi.org/10.36486/np.2022.2(56)).
2. Користін О.Є., Свиридюк Н.П. Формування безпекознавчих компетентностей у правоохоронній діяльності. *Наука і правоохоронна*. 2021. № 1 (51). С. 191–198. DOI: [https://doi.org/10.36486/np.2021.1\(51\)](https://doi.org/10.36486/np.2021.1(51)).
3. Користін О.Є., Денисенко Б.А. Зміст та інтерпретація терміна «intelligence» в контексті моделі Intelligence-led policing (ILP). *Південноукраїнський правничий часопис*. № 1. 2023. С. 72–79. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2023.1.13>
4. Реалізація філософії «Intelligence-led Policing» в системі кримінального аналізу Національної поліції України: монографія / Користін О., Швець Д., Бутко Б., Денисенко Б. та ін., за заг. ред. Користіна О.Є. Київ: «ВАЙТ», 2024. 504 с.
5. Cope, Nina (2004). Intelligence-led Policing or Policing-led Intelligence? Integrating Volume Crime Analysis into Policing. *British Journal of Criminology*, 44 (2), 188–203.
6. Ratcliffe, Jerry (2002). Intelligence-Led Policing and the Problems of Turning Rhetoric into Practice. *Policing and Society*.
7. Heaton, Robert (2000). The Prospects for Intelligence-Led Policing: Some Historical and Quantitative Considerations. *Policing and Society*, 9, 337–356.
8. Peterson, Marilyn (2005). Intelligence-Led Policing: The New Intelligence Architecture. Washington: US Department of Justice.
9. Maguire, M. and John, T. (1995). Intelligence, Surveillance and Informants: Integrated Approaches. London: Home Office.
10. Christopher, S. (2003). A practitioner's perspective of UK strategic intelligence. In J.H. Ratcliffe (Ed.) *Strategic Thinking in Criminal Intelligence*. Annandale, NSW: The Federation Press, 177–193.
11. Flood, B. (2004). Strategic aspects of the UK National Intelligence Model. In J.H Ratcliffe (Ed.) *Strategic Thinking in Criminal Intelligence*. Sydney, Federation Press, 37–52.
12. John Grieve Centre (2010). Professor Emeritus John Grieve. URL: <https://www.johngrievencentre.co.uk/johngrieve.htm> (дата звернення: 03.11.2023).
13. Grieve, J. (2004). Developments in UK Criminal Intelligence. In J. Ratcliffe (Ed.) *Strategic Thinking in Criminal Intelligence (2nd Ed.)*. Annandale: New South Wales Federation Press, 25–36.
14. John, T. & Maguire, M. (2007). Criminal Intelligence and the National Intelligence Model. In T. Newburn, T. Williamson & A. Wright (Eds.), *Handbook of Criminal Investigation*. Cullompton: Willan Publishing, 199-225.
15. Savage, S. (2007). *Police Reform: Forces for Change*. Oxford: Open University Press.
16. Rowe, M. (2008). *Introduction to Policing*. London: Sage.
17. Ratcliffe, J.H. (2008). *Intelligence-led Policing*. Cullompton, Devon: Willan Publishing.
18. ACPO (2005). *Practice Advice on Core Investigative Doctrine*. Cambourne: National Centre for Policing.
19. Maguire, M. (2008). Criminal investigation and crime control. In T.Newburn (ed.) *Handbook of Policing*. Cullompton: Willan Publishing, 430-464.
20. James, A. (2011). *The Influence of Intelligence-led policing Models on investigative Policy and Practice in Mainstream Policing 1993-2007: Division, Resistance and Investigative Orthodoxy*. Unpublished PhD thesis: London School of Economics.
21. ACPO (1975). *Report of the Subcommittee on Criminal Intelligence (The Baumber Report)*. London: Association of Chief Police Officers.
22. Sheptycki, J. (2004). *Review of the Influence of Strategic Intelligence or Organised Crime Policy Practice: Special Interest Paper 14*. London: Home Office Research, Development and Statistics Directorate.

23. Keane, M. & Kleiven, M.E. (2009). Risky Intelligence. *International Journal of Police Science and Management*, 11 (3), 324-333.
24. Mark, Sir R. (1978). In the Office of Constable. Glasgow: William Collins & Sons.
25. Home Office. (1983). Manpower, Effectiveness and Efficiency in the Police Service: Circular 114. London: Home Office.
26. ACPO (1978). Third Report of the Working Party on a Structure of Criminal Intelligence above Force Level (the Pearce Report). London: Association of Chief Police Officers.
27. ACPO (1986). Report on the Working Party on Operational Intelligence (the Ratcliffe Report). London: Association of Chief Police Officers.
28. Maguire, M. & Norris, N. (1992). The Conduct and Supervision of Criminal Investigations. Research Study. No. 5. *Royal Commission on Criminal Justice*. London: HMSO.
29. Phillips, D. (2008). Police Intelligence Systems as a strategic response. In C. Harfield, J. Grieve, A MacVean and David Phillips (Eds.), *Handbook of Intelligent Policing: Consilience, Crime Control and Community Safety*. Cullompton: Willan, 25–36.
30. HMIC (1995). Kent County Constabulary Performance review Inspection – September 1995. London: Her Majesty’s Inspectorate of Constabularies.
31. Tilley, N. (2008). Intelligence-led Policing. In T. Newburn & P. Neyroud (Eds.), *Dictionary of Policing*. Cullompton: Willan Publishing.
32. Amey, P., Hale, C. & Uglow, S. (1996). Development and Evaluation of a Crime Management Model: Police Research Series Paper 18. London: Home Office.
33. Flood, B., Felton, A. & McCann, D. (1998). Kent Policing Model. Cited in A. James *The Influence of Intelligence-led policing Models on investigative Policy and Practice in Mainstream Policing 1993-2007: Division, Resistance and Investigative Orthodoxy*. Unpublished PhD thesis: London School of Economics.

REFERENCES

1. Korystin O.Ye., Svyrydiuk N.P. (2022). Otsiniuvannia zahroz u sferi ekonomichnoi bezpeky Ukrainy. “Assessment of threats in the sphere of economic security of Ukraine”. *Nauka i Pravoookhorona*. No. 2 (56). P. 176–183. DOI: [https://doi.org/10.36486/np.2022.2\(56\)](https://doi.org/10.36486/np.2022.2(56)) [in Ukrainian].
2. Korystin O.Ye., Svyrydiuk N.P. (2021). Formuvannia bezpekoznavchykh kompetentnosti u pravoookhoronni diialnosti. “Formation of security competences in law enforcement activities”. *Nauka i Pravoookhorona*. No. 1 (51). P. 191–198. DOI: [https://doi.org/10.36486/np.2021.1\(51\)](https://doi.org/10.36486/np.2021.1(51)) [in Ukrainian].
3. Korystin O.Ye., Denysenko B.A. (2023). Zmist ta interpretatsiia termina «intelligence» v konteksti modeli Intelligence-led policing (ILP). “The content and interpretation of the term “intelligence” in the context of the Intelligence-led policing (ILP) model”. *Pivdenoukrainskyi Pravnychi Chasopys*. No. 1. P. 72–79. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2023.1.13> [in Ukrainian].
4. Realizatsiia filosofii «Intelligence-led Policing» v systemi kryminalnoho analizu Natsionalnoi politzii Ukrainy. “Implementation of the philosophy of ‘Intelligence-led Policing’ in the system of criminal analysis of the National Police of Ukraine”: monograph / Korystin O., Shvets D., Butko B., Denysenko B., gen. ed. Korystin O.Ye. Kyiv: ‘VAIT’, 2024. 504 p. [in Ukrainian].
5. Cope, Nina (2004). Intelligence-led Policing or Policing-led Intelligence? Integrating Volume Crime Analysis into Policing. *British Journal of Criminology*, 44 (2), 188–203 [in English].
6. Ratcliffe, Jerry (2002). Intelligence-Led Policing and the Problems of Turning Rhetoric into Practice. *Policing and Society* [in English].
7. Heaton, Robert (2000). The Prospects for Intelligence-Led Policing: Some Historical and Quantitative Considerations. *Policing and Society*, 9, 337–356 [in English].
8. Peterson, Marilyn (2005). *Intelligence-Led Policing: The New Intelligence Architecture*. Washington: US Department of Justice [in English].

9. Maguire, M. and John, T. (1995). Intelligence, Surveillance and Informants: Integrated Approaches. London: Home Office [in English].
10. Christopher, S. (2003). A practitioner's perspective of UK strategic intelligence. In J.H. Ratcliffe (Ed.) Strategic Thinking in Criminal Intelligence. Annandale, NSW: The Federation Press, 177–193 [in English].
11. Flood, B. (2004). Strategic aspects of the UK National Intelligence Model. In J.H. Ratcliffe (Ed.) Strategic Thinking in Criminal Intelligence. Sydney, Federation Press, 37–52 [in English].
12. John Grieve Centre (2010). Professor Emeritus John Grieve. URL: <http://www.johngrievecentre.co.uk/johngrieve.htm>. (Date of Application: 03.11.2023) [in English].
13. Grieve, J. (2004). Developments in UK Criminal Intelligence. In J. Ratcliffe (Ed.) Strategic Thinking in Criminal Intelligence (2nd Ed.). Annandale: New South Wales Federation Press, 25–36 [in English].
14. John, T. & Maguire, M. (2007). Criminal Intelligence and the National Intelligence Model. In T. Newburn, T. Williamson & A. Wright (Eds.), Handbook of Criminal Investigation. Cullompton: Willan Publishing, 199–225 [in English].
15. Savage, S. (2007). Police Reform: Forces for Change. Oxford: Open University Press [in English].
16. Rowe, M. (2008). Introduction to Policing. London: Sage [in English].
17. Ratcliffe, J.H. (2008). Intelligence-led Policing. Cullompton, Devon: Willan Publishing [in English].
18. ACPO (2005). Practice Advice on Core Investigative Doctrine. Cambourne: National Centre for Policing [in English].
19. Maguire, M. (2008). Criminal investigation and crime control. In Newburn, T. (ed.) Handbook of Policing. Cullompton: Willan Publishing. P. 430–464 [in English].
20. James, A. (2011). The Influence of Intelligence-led policing Models on investigative Policy and Practice in Mainstream Policing 1993–2007: Division, Resistance and Investigative Orthodoxy. Unpublished PhD thesis: London School of Economics [in English].
21. ACPO (1975). Report of the Subcommittee on Criminal Intelligence (The Baumber Report). London: Association of Chief Police Officers [in English].
22. Sheptycki, J. (2004). Review of the Influence of Strategic Intelligence or Organised Crime Policy Practice: Special Interest Paper 14. London: Home Office Research, Development and Statistics Directorate [in English].
23. Keane, M. & Kleiven, M.E. (2009). Risky Intelligence. *International Journal of Police Science and Management*. No. 11 (3). P. 324–333 [in English].
24. Mark, Sir R. (1978). In the Office of Constable. Glasgow: William Collins & Sons [in English].
25. Home Office. (1983). Manpower, Effectiveness and Efficiency in the Police Service: Circular 114. London: Home Office [in English].
26. ACPO (1978). Third Report of the Working Party on a Structure of Criminal Intelligence above Force Level (the Pearce Report). London: Association of Chief Police Officers [in English].
27. ACPO (1986). Report on the Working Party on Operational Intelligence (the Ratcliffe Report). London: Association of Chief Police Officers [in English].
28. Maguire, M. & Norris, N. (1992). The Conduct and Supervision of Criminal Investigations. Research Study. No. 5. *Royal Commission on Criminal Justice*. London: HMSO [in English].
29. Phillips, D. (2008). Police Intelligence Systems as a strategic response. In C. Harfield, J. Grieve, A MacVean and David Phillips (Eds.), Handbook of Intelligent Policing: Consilience, Crime Control and Community Safety. Cullompton: Willan, 25–36 [in English].
30. HMIC (1995). Kent County Constabulary Performance review Inspection – September 1995. London: Her Majesty's Inspectorate of Constabularies [in English].
31. Tilley, N. (2008). Intelligence-led Policing. In T. Newburn & P. Neyroud (Eds.), Dictionary of Policing. Cullompton: Willan Publishing [in English].

32. *Amey, P., Hale, C. & Uglow, S.* (1996). Development and Evaluation of a Crime Management Model: Police Research Series Paper 18. London: Home Office [in English].

33. *Flood, B., Felton, A. & McCann, D.* (1998). Kent Policing Model. Cited in A. James. The Influence of Intelligence-led policing Models on investigative Policy and Practice in Mainstream Policing 1993–2007: Division, Resistance and Investigative Orthodoxy. Unpublished PhD thesis: London School of Economics [in English].

UDC 004(410)

Korystin Oleksandr,

Doctor of Juridical Sciences, Professor,
Honored Academic of Science and Technology of Ukraine,
State Research Institute MIA Ukraine, Kyiv, Ukraine,
ORCID ID 0000-0001-9056-5475

Kardashevskiy Yurii,

Doctor of Philosophy in Law, Odesa State University of
Internal Affairs, Odesa, Ukraine,
ORCID ID 0009-0009-8940-6384

TRANSFORMATION PROCESSES AND IMPLEMENTATION OF THE ILP PHILOSOPHY IN THE GREAT BRITAIN

The article focuses on current issues of law enforcement reform based on the introduction of a new model of Intelligence-led Policing (ILP). The author describes the processes of formation of ILP in the UK, which were accompanied by the development and legislative consolidation of the National Intelligence Model (NIM). It is noted that the NIM is a direct evolutionary product and conceptual reflection of the ILP as it is considered as a developed business model based on intelligence. NIM did not provide for any qualification requirements or exemptions, but only the need to apply criteria within minimum standards, including the acquisition of key assets and the implementation of processes to support intelligence-based investigations and decision-making. This proved to be a key solution to the need to introduce a broader intelligence component into the police, bringing new analytical content to criminal intelligence.

At the same time, the germ of the ILP was the Kent Policing Model (KPM), which was introduced in 1993 as a departure from traditional methods of policing. KPM was the largest and most influential proactive intelligence-led policing initiative demonstrated across the UK mainland. However, the Kent model did not include a strategic element and focused almost entirely on four types of crime: robbery, auto crime, burglary, and drugs. However, even with these limitations, the local implementation of KPM was ambitious, as it was believed that previous attempts to adopt KPM had failed due to a combination of cultural resistance to change and a lack of tactical resources to respond to the intelligence products. It is noted that KPM effectively combines intelligence-driven policing and problem-oriented policing and is

© Korystin Oleksandr, Kardashevskiy Yurii, 2024

DOI (Article): [https://doi.org/10.36486/np.2024.1\(63\).6](https://doi.org/10.36486/np.2024.1(63).6)

Issue 1(63) 2024

<https://naukaipravookhorona.com/>

able to develop as a national police model. The objective result of KPM was the development of the National Intelligence Model, which conceptually incorporated the philosophy of Intelligence-led Policing.

Keywords: policing, intelligence, Intelligence-led Policing, ILP, National Intelligence Model, NIM.

Отримано 28.03.2024